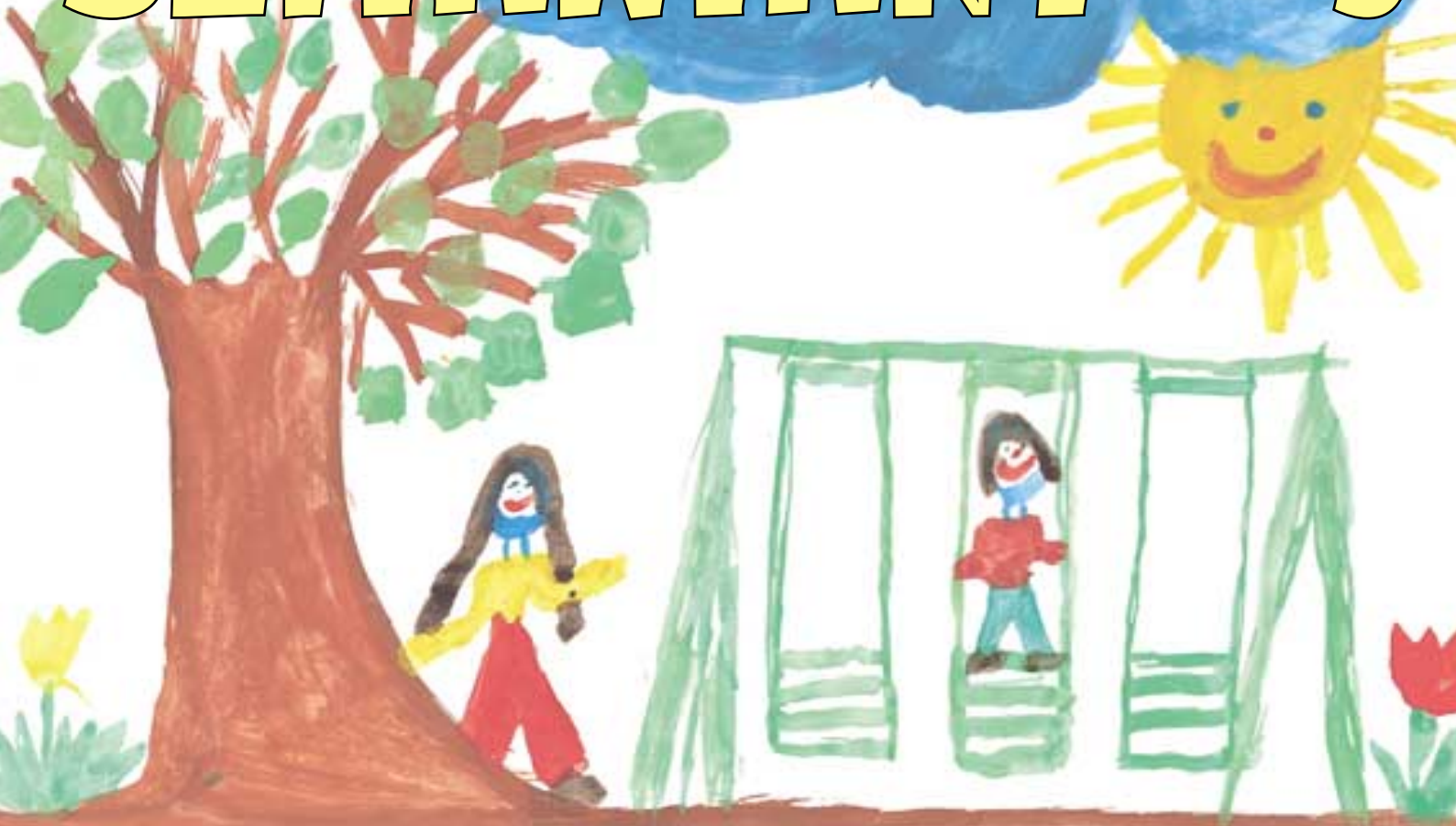

SZIVÁRVÁNY

2000.
SZEPTEMBER

9

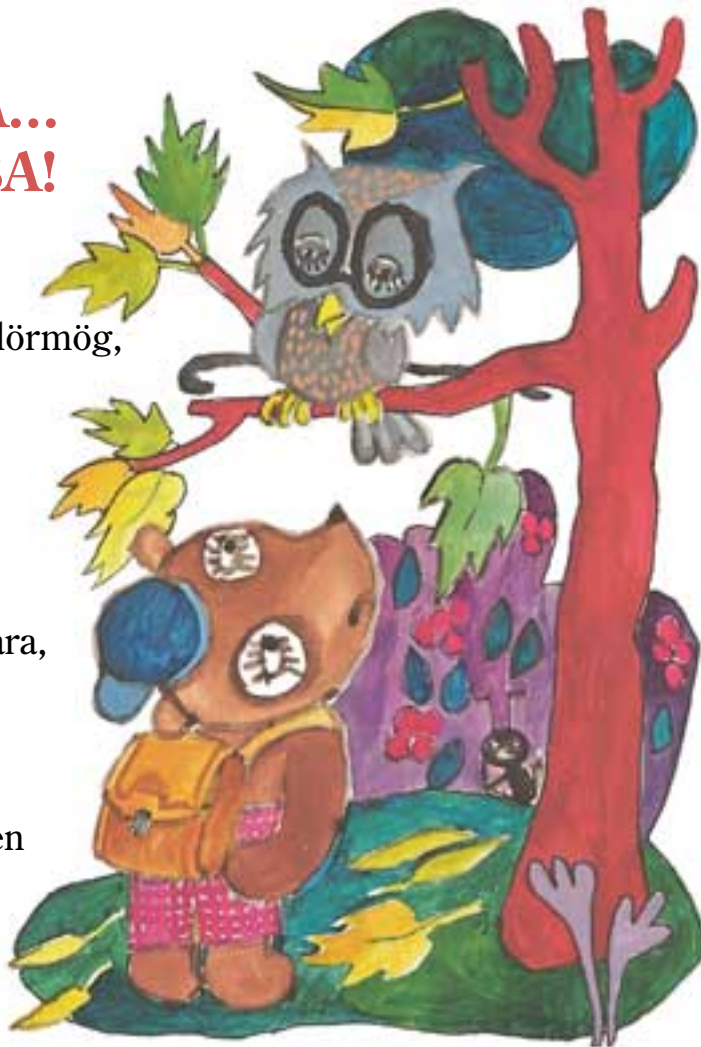
MAJLA SÁNDOR
**ISKOLÁBA...
FÁJ A LÁBA!**

Elindult a mackó
iskolába,
dirmeg-durmog-dörmög,
fáj a lába.

Cipeli, nem bírja,
nagy a táska,
tücsök kikacagja,
ki a sáska.

Felmászott egy fára,
körülnézett:
hol találna végre
csodamézet...

Sehol a környéken
csodakaptár.
“Sebaj, az iskola
úgyis megvár.”

Beért a nagy ajtón
szájkitátva,
Bagoly tanító úr
csak őt várta.

Büntetésből százszor
lekörmölte:
“Savanyúbb a vackor,
mint a körte!”

Amire leírta,
szólt a csengő,
hamar serény lett a
tengő-lengő.

Uccu neki, gyorsan
szedd a lábad,
nem nehéz a táska,
nem is fárad:

fáj a lába iskolába menni,
bezzeg, hazamenni
nem fáj semmi.

FECSCKE CSABA
JÓ LESZEK!

Ezentúl jó leszek,
állíthatom.

Reggeltől estig,
tetőtől talpig

csupa jó leszek.

A füleimet ezentúl
mindig megmosom,

rendbe rakom a ruhám,

tiszták lesznek a körmeim,

köszönök szépen mindenkinek,

azt teszem csak,

ami szép és jó,

ha már jó leszek –
és ezután az leszek!

Nem verekszem,

nem csúfolódom,

nem húzom meg a lányok haját,

semmit se teszek,

amit nem szabad.

A legeslegjobb gyerek én leszek,

ha majd nagy leszek,

mert ezt a sok jóságot

észben tartani azért

nem tudja egy ilyen kisgyerek!

Élt egyszer egy lusta ember s annak egy fia, aki annyira lusta volt, hogy párja nem akadt a nagyvilágon. Hétéves korában még nem járt. Nap-hosszat egy szekérben üldögélt. Mindenki csak nevette.

Egyszer az apja egy kerek cipót tett az asztalra, és ezt mondta:

– Vedd el magad. Ha nem

A KEREK CIPÓ

LETT NÉPMESE
BÁN PÉTER fordítása

tudod, vagy nem akarod, akkor maradj éhen.

A fiú nagyon éhes volt. Sokáig vesződött a szekérben, míg kidugta a fél lábát, aztán a másikat.

– Na, hála Istennek, már kimászott a szekérből – sóhajtott az apja.

– Pihenj csak, fiacskám, pihenj, nehogy megszakadj! – nevettek körül az emberek.

Lám csak, a fiú már az asztalnál áll!

De a kis cipó hirtelen lepottyant az asztról, és gurulni kezdett. A fiú meg utána. Már mindketten az ajtón kívül voltak!...

Az udvaron a fiú futásnak eredt. De a kis cipó sem hagyta

ta magát, jól kifárasztotta a mihaszna kölyköt, s végül úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el!

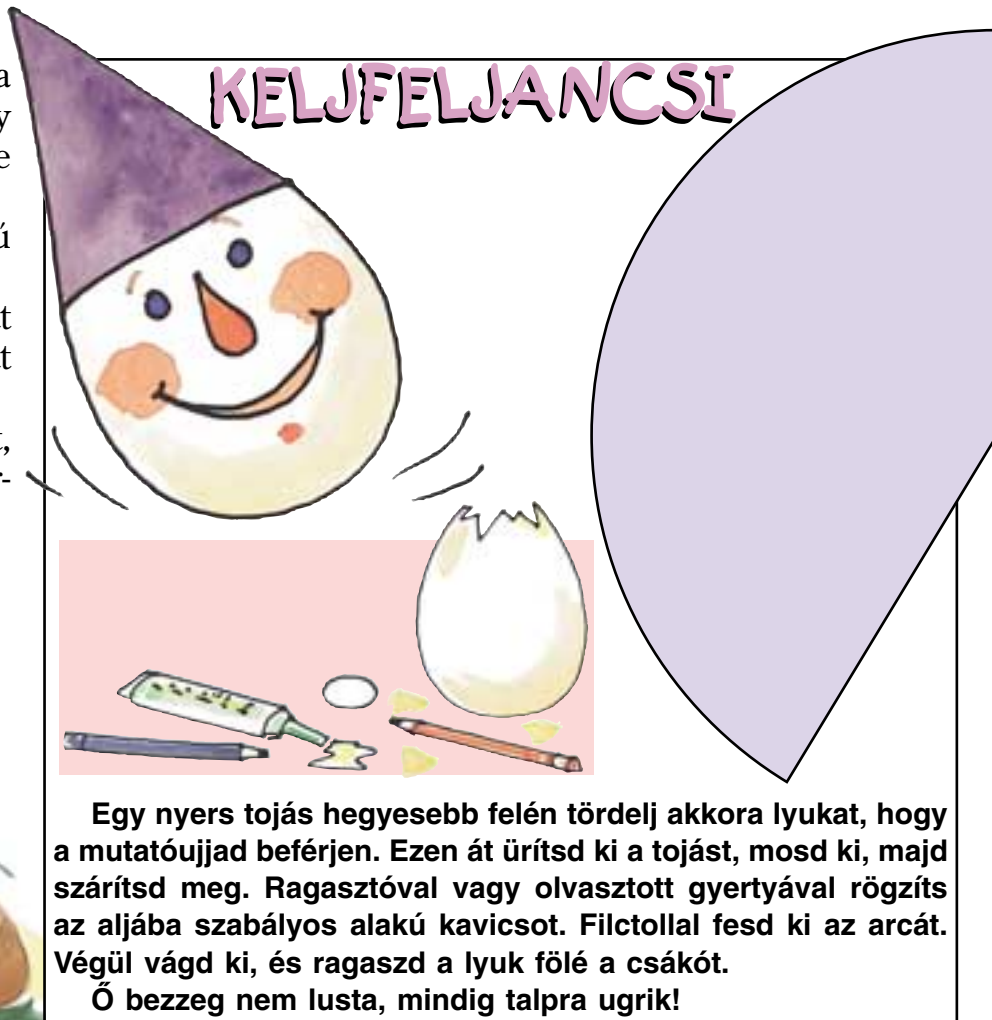
A kenyér eltűnt, de a fiú megtanult szaladni.

– A kis kenyér kigyógyított a lustaságból! – örvendezett az apja.

Attól kezdve a fiú járt-kelt, dolgozott. Végül ügyes, szorgos ember lett belőle.

KELJFELJANCSI

Egy nyers tojás hegyesebb felén tördelj akkora lyukat, hogy a mutatóujjad beférjen. Ezen át ürítsd ki a tojást, mosd ki, majd szárítsd meg. Ragasztóval vagy olvasztott gyertyával rögzíts az aljába szabályos alakú kavicsot. Filctollal fessd ki az arcát. Végül vágd ki, és ragaszd a lyuk fölé a csákót.

Ő bezzeg nem lusta, mindig talpra ugrik!

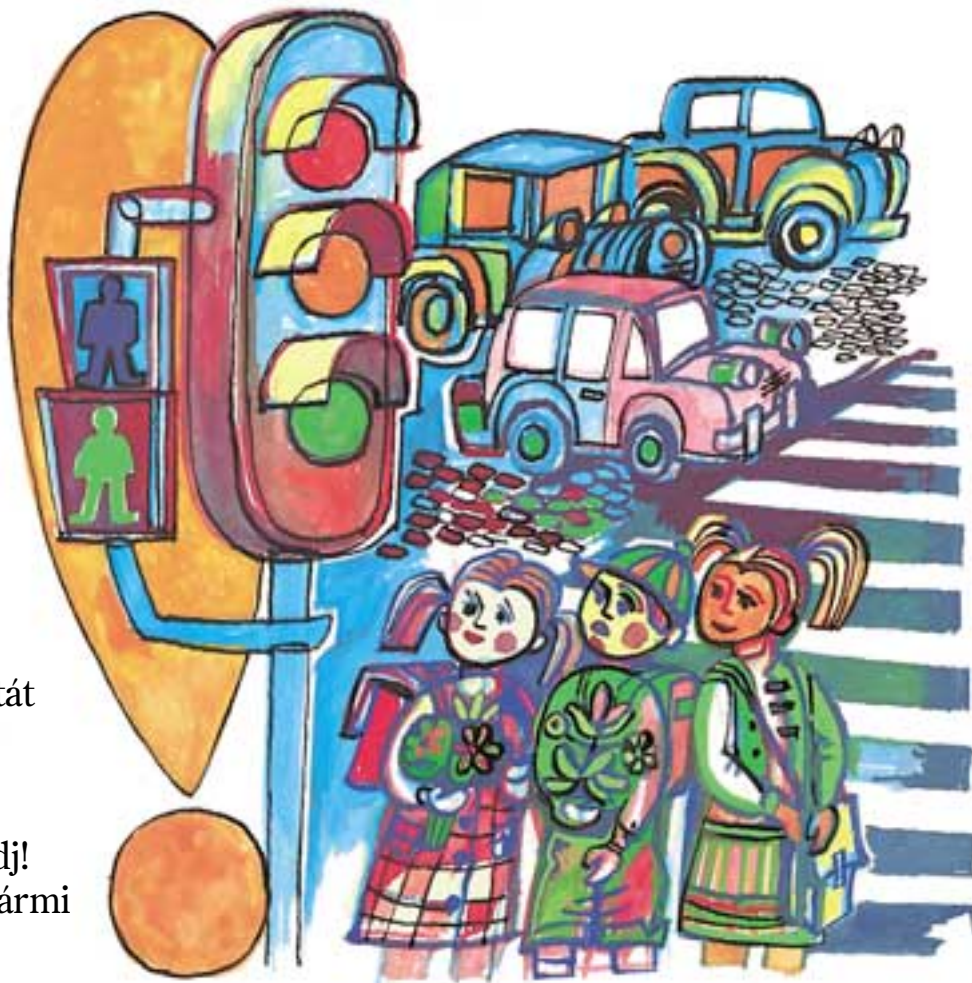
LÁSZLÓFFY ALADÁR KÖZLEKEDJ!

Itt egy sarok, körülnézek,
bár a lámpa éppen zöld.
Te is tudod az egészet,
mert e tudás örökölt.

Így járt szépen iskolába,
iskolából meg haza
első osztályos korában
nagyamama és nagytata.

Nekik is megtanították,
hogyan az utca, hogy a tér
mily veszélyes hely: a kottát
be kell vágni épp ezért.

Piros kottafej: megállni!
Zöld a gömb, hát közlekedj!
Légy ügyes, és nem fog bármi
kibabrálni itt veled.

Adj piros pontot annak, aki helyesen, és feketét annak, aki helytelenül közlekedik.

TOLNA ÉVA
OSZLOPBABA

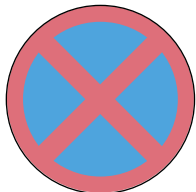
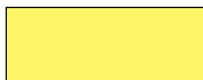
Útszélen az
oszlopbaba,
mintha mindig
kacsintana.
Három szeme
színét váltja:
egyik piros,
másik sárga,
zöld szemével
int nekünk.
Ha figyeljük,
úgy az úton
szerencsésen
átkelünk.

De ha egyszer
megtréfálna,
szemlesütve
félreállna,
lennénk mi
az oszlopok?
Gyermekek gyermek
hátán állna,
kék szeműt
a barna váltja,
nem is olyan
rossz dolog.
Félelmében
együtt futna
autós és
gyalogos?

MADARAS PÉTER

NE ÁLLJ ELÉM

Ne állj elé – mondta a kapu.
Ne parkolj rám – mondta a járda.
Ne dudálj már – mondta a tábla.
Itt száguldj – mondta egy másik.
Itt rendőr – mondta, de ásít.
Itt stop – mondta a lámpa.
Na most – átváltott, sárga.
Rohanás! Rohanás! Rohanás!
Aztán...

Vacogás, didergés, horkantás,
egy kültelki bádogg garázsban.

Ezeket a jeleket lassacskán meg kell ismerned. Apuval vágjátok ki a szókártyákat,
és ragasztátok a táblák alá.

EGYIRÁNYÚ FORGALOM	ÁLLJ!	BEHAJTANI TILOS	GYALOGOS ÁTJÁRÓ	JOBBRA TÉRNI TILOS	VASÚTI ÁTJÁRÓ	MEGÁLLNI TILOS
-----------------------	-------	--------------------	--------------------	-----------------------	------------------	-------------------

GYURCSÓ ISTVÁN

HISZEM, HA AKAROM

Volt egy király,
nem volt lova,
nem volt
udvari bolondja.
Sem országa,
sem hazája,
sem egy árva
katonája,
nem volt sarkantyús csizmája!
(Nem is volt neki csizmája.)

Széllel bélelt palástja volt,
de az is:
hol volt,
hol nem volt.
Koronáját elvesztette,
kopasz fejét eső verte,
náthás lett, és tüszögött.
Nem evett csak sült tököt,
azt is csak úgy néhanapján,
s harapott hozzá ködöt.
Ha hiszed,
ha nem hiszed.
Nézz csak ki az ablakon,
ott vágat egy falovon.

Jaj, csak be ne kapjon kettőt a

10 finomságok közül ez az éhes király! Húzd át, ami nem királyi csemege.

DRÉGELY LÁSZLÓ A NAGYEVŐ KIRÁLY

Volt egy király,
Neve sincs,
Koronája
Drága kincs.

Sokat evett,
Minden jót:
Hurkát, kolbászt,
Mogyorót.

Meg is hizott,
Megdagadt,
Nadrágja is
Széthasadt.
Koronája
Kicsi lett,
Feje búbján
Billegett.

Gondolt egyet,
Eladta,
Kismalacot
Vett rajta.

Hizlald meg a sovány királyt. Kösd össze a pontokat, és színezz tovább.

Egy favágó beleejtette fejszéjét a folyóba. Leült a partra, és bánatában sírva fakadt. A vízitündér meghallotta a sírást, és megsajnálta a favágót. Felhozott a folyóból egy aranyfejszét, és megkérdezte:

- Ez a te fejszéd?
- Nem, nem az enyém! - válaszolt a favágó.

LEV TOLSZTOJ

A FAVÁGÓ ÉS A VÍZITÜNDÉR

A vízitündér erre egy ezüstfejszét hozott fel.

- Ez sem az enyém! - ismételte a favágó.

Erre a vízitündér felhozta az igazit.

- Ez már az én fejszém! - szólt a favágó.

A vízitündér neki ajándékozta a három fejszét, mert őszinte volt.

Odahaza a favágó megmutatta barátainak a fejszékét, és elmesélte, hogyan járt. Er-

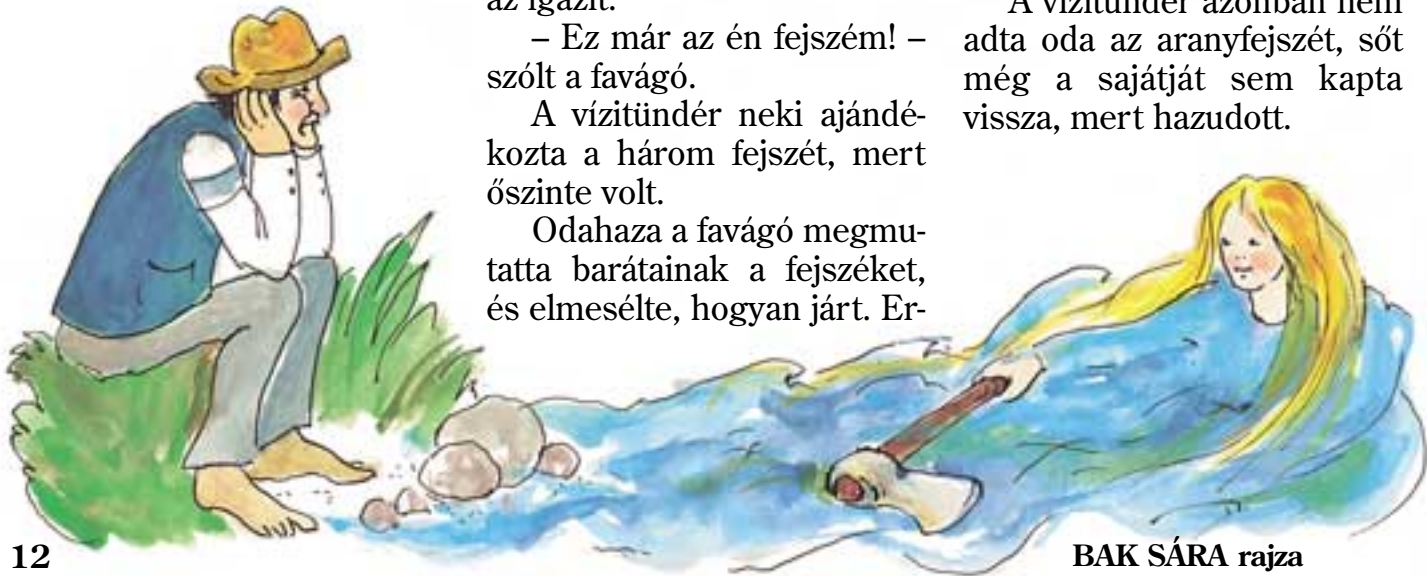
re az egyik elhatározta, hogy ugyanígy cselekszik.

Lement a folyóhoz, szántszándékkal beleejtette a fejszéjét a vízbe, leült a parton, s ő is elsírta magát.

A vízitündér megjelent az aranyfejszével, s ezt kérdezte:

- Tiéd ez a fejsze?
- Az enyém, az enyém!! - kiáltotta örömmel a favágó.

A vízitündér azonban nem adta oda az aranyfejszét, sőt még a sajátját sem kapta vissza, mert hazudott.

A KÁSÁSFAZÉK

Volt egyszer egy szegény, jámbor leány, aki kettesben élt az anyjával. Egyszer elfogyott az ennivalójuk. A leány kiment az erdőbe, és találkozott egy öreg asszonnal, aki megajándékozta egy kis fazékkal. Erre a szóra: – Fortyogj, kis fazék! – finom, édes köleskásával telt meg, ha pedig azt mondták neki: – Állj, kis fazék! – abbahagyta a fortyogást.

A leány hazavitte anyjának a fazekat. Megszabadultak a szegénységtől és az éhségtől, és annyiszor laktak jól édes kásával, ahányszor kedvük tartotta.

Egyszer a leány elment valahová, az anyja pedig rászólt a fazéokra:

– Fortyogj, kis fazék!

A fazék fortyogni kezdett, ő pedig jóllakott. Most azt szerette volna, hogy a fazék

hagyja már abba, de elfelejtette a varázsszót. A fazék tehát tovább fortyogott, a kása kifolyt a peremén, de mégsem hagyta abba. A konyha, majd az egész ház megtelt kásával, azután a szomszéd ház is, az utca is, mintha az egész világot el akarná árasztani a kása. Nagy volt a veszedelem, de senki sem tudott segíteni. Végre, mikor már csak egy ház volt hátra, hazajött a lány, és így szólt:

– Állj, kis fazék!

Erre aztán a fazék abbahagyta a fortyogást; de aki vissza akart térni a városba, annak előbb át kellett rágnia magát a kásahegyen.

DÉNES GYÖRGY

CSIPOG, DALOL A BOKOR

Ballagdál a nyár, arany
pelyheket fuvintva,
fejem fölött leng az ég,
leng a tüzes hinta.

Csipog, dalol a bokor,
a langymeleg fészek,
szálas erdő közepén
én is füttyörészek.

Mennyi lepke: lila, kék,
gyolcsfehér, kénsárga,
galagonya, csipke, som
potyog a kosárba.

SOÓ ZÖLD MARGIT rajza

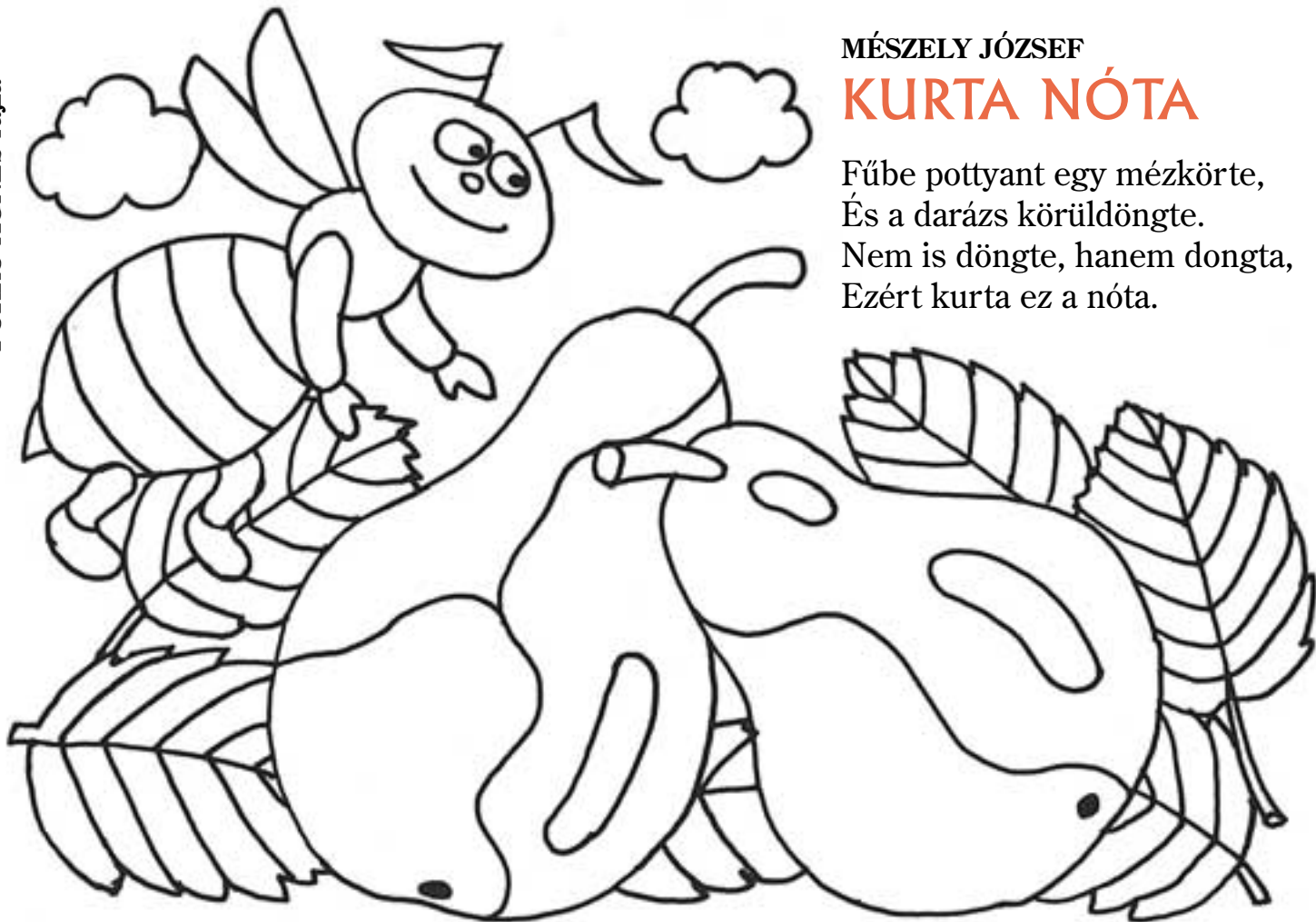
Burkából a mogoró
mégiscsak kivásik,
az elpilledt legelő
jóízüket ásít.

Szurdok mélyén kő kövön,
borókán boróka,
kölyök szellők játszanak,
ciróka-maróka.

Mesepuha szőnyegen
járok az avarban,
veronika szegődik
a nyomomba halkan.

Kering fönt a lomb, kakukk
kiált csudakéket,
szőrös lábú darazsak
mélán zöngicsélnek.

MÉSZELY JÓZSEF

KURTA NÓTA

Fúbe pottyant egy mézkörte,
És a darázs körüldöngte.
Nem is döngte, hanem dongta,
Ezért kurta ez a nóta.

Szereted a körtét? Színezd ki a rajzot.

Hogy milyen hamar elrepült ez a nyár! Bizonyára nektek is túlságosan hamar telt el, de nekünk is, az Erdőben.

Mi, kedves feleségemmel, Típetupával nem nagyon vakációztunk, inkább gyűjtöttünk: szamócát és áfonyát aszaltunk télire, málnát fogyasztottunk frissen. Gomba csak tavasszal volt valamennyi. A későbbi szárazság miatt alig találtunk 1-2 szegfűgombát. Ezután kell még Mókusék segítségével egy

kis mogyorót raktározunk (majd a hónap közepén), és hátra van még az édesvackor is, amelyet Mackó barátomék ráznak majd le nekünk a fáról – szívességből.

Aztán – majd télen jön a nagyvakáció, amikor inkább csak leve-
zünk, és mesét mondok Típe-

tupának a keserűlapi kellemes árnyékaról – akkor mindketten várjuk a tavaszt.

Jó előre kérem minden kedves levelezőtársamat, ne kívánják, hogy szép verseiket-rajzaikat-meséiket

Mag Júlia, Szentegyháza

közöljem a Szivárványban, mert nem tehetem. Ez a Szerkesztő Nénik-Bácsik dolga, én csak levelezek veletek. Igaz, egy-egy kiválóan szép versecskét azért itt is idézhetek, mindjárt meg is teszem.

Faragó Lilla,
nagyvárad

kedves barátnőm versének címe *Boglárka: Boglárka, boglárka,/ tavaszi virág vagy-e?/ Én tavaszi virág vagyok,/ holdnak mátkája vagyok, / bundáim a levelek,/ én nékem a nap a szeretet./ Mert a tavasz nagyon jó,/ Pisti, Dóri, halihó!*

Szép verset kaptam **Réman Noémitől** is, **Zetelakáról:** *Várom a tavaszt,/ hogy szedhessek virágot,/ Édesanyámnak/ örömet szerezzek./ Ha*

édesanyám/ örülni fog ennek,/ még szedek./ Amikor eljön a tél,/ virág nem lesz./ De édesanyám/ akkor is boldog lesz.

Igen-igen szépen megkérnélek, minden leveletek borítékján tüntessétek fel pontos címeteket.

Leveleitekre csak egy hónapon belül válaszolhatok, mert engem havonta csak egyszer hoz be Vízirigó a szerkesztőségbe, hogy elolvassam írásaitokat, és lediktáljam válaszomat az én

**Fülöp Zsolt Zoltán,
Szászrégen**

öreg bácsi barátomnak, akinek a meséjéből születtem – kedves feleségemmel, Tipetupával együtt.

Postámban – a Szivárványban – majd beszámolok nektek az Erdőről, barátaimról, közöttük Vadmalacról is, aki már akkorára megnőtt, hogy immár őt is Vad-disznó Bácsinak kell szólítanom, mint az Édesapját. De azért akkora

**Márton Zsófia,
Zetelaka**

agyara még nincsen. Kukucsról már előre megmondom, hogy ő novembertől egyfolytában alszik tavaszig, legfennebb azért kel fel rövid időre, hogy faljon valamit. Hát – várom, hogy írjatok és én is írhatok nektek. És kívánok nektek jó tanulást, nemcsak a kis óvodás barátimnak, de az elsősöknek és másodikosoknak is – akik már saját kézzel írnak nekem.

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

<p>Címlap: SZÁSZ SZABINA, Kézdiszentlélek</p>	<p>SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXI. évfolyam. 237. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), MÜLLER KATI. A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L. Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x.</p> <p style="text-align: right;">Ára 6000 lej</p>
--	--

FÚJ A SZÉL

Szél fújja az arcomat,
Jaj, de furcsa pillanat.
Gyere te is, jó barát,
Piros lesz a te orcád.

Gyertek, gyertek, gyerekek,
A szél nektek is lebeg.
Egy-kettőre, háromra,
Bent vagyunk az osztályban.

**Kasza Attila Dezső,
Szilágycseh**

**Balázs Viola,
Székelyudvarhely**

PILLANGÓ

Rózsaszín pillangó vagyok,
virágról virágra szállok.
Ez az én munkám!
Látod-e?
Dolgozom s játszom...
Örülsz-e?
Szeretnék visszajönni
jövőre!

**Pállukács Hajnal,
Kolozsvár**

**Dénes
Panna,
Barót**

Farczádi Attila, Marosvásárhely

KEZDŐDIK AZ ISKOLA

Kezdődik az iskola,
Tárva-nyitva aajtaja.
Odagyűl a sok gyerek,
Mint akolban juhsereg.
Kacagva mennek iskolába,
Mindenkinek piros az arca,
A tanító néni várva-várja
Vidáman az ajtóban.

Bemennek az iskolába,
Leülnek a régi padba,
Előveszik a könyvüket,
S tanulják a betűrendet.

Kaján Katalin, Orbaitelek

**Ilyés Kinga,
Kézdivásárhely**

TANÍTÓ NÉNIM

A tanító nénim szeret minket.
Mindig játékosan tanít, ezért so-
sem fáradunk el. Minden nap tar-
togat számunkra valami meglepe-
tést. Még azt is kiharcolta, hogy a
tornateremben tornázhassunk.

Isten áldása kísérje minden
léptét!

Bándy Mária Tünde, Sarmaság

**Zolcsák
Tamás,
Szatmárnémeti**

**OKOSODJ,
NŐJ NAGYRA ÉS LÉGY VIDÁM
AZ ÚJ TANÉVBEN!**

**A kézimunka leírását
a kartonon találod meg.**

